

Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.016/2022/4/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Trinn Ügyvédi Iroda (cím1., ügyintéző: dr. Trinn Gábor ügyvéd és dr. Metzinger Péter ügyvéd) által képviselt **felperes** (felperes címe.) felperesnek – dr. Bogdánffy Péter ügyvéd (cím2) által képviselt **alperes** (alperes címe.) alperes ellen **szerződés teljesítése és kártérítés** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2021. október 28. napján meghozott 28.P.20.022/2020/25. számú ítélete ellen a felperes 27. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000 (ötszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes módosított keresetben kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 157.279,43 EUR és ennek 2015. március 11. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett egyes napokon érvényes, az Európai Központi Bank által közzétett alapkamat kétszeresével egyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére. A keresettel érvényesíteni kívánt jogként elsődlegesen a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:183. §-át és 6:154. § (1) bekezdését, továbbá a Ptk. 6:287. §-át és a Ptk. 6:276. § (4)

bekezdését jelölte meg, és a felek közötti szerződés teljesítését kérte, míg másodlagosan a Ptk. 6:115. § (2) bekezdése szerinti kártérítési igényt érvényesített.

[2] Az érvényesíteni kívánt jog ténybeli alapjaként előadta, hogy a felperes és az alperes között bizományosi keretszerződés jött létre, mely alapján a felperes mint bizományos az alperes konkrét megbízásai alapján pénzüpiaci ügyleteket kötött. A felperes a CHF euróval szembeni árfolyamkültségének 2015. január 15-i eltörlésekor nem tudta tartani az alperesnek nyitott pozíciókat, ezért azok kényszerlikvidálása folytán az alperes ügyfélszámláján a keresettel érvényesített mértékű veszteség keletkezett. Ezt a veszteséget az alperes köteles viselni a bizományosi keretszerződés 6.1.4. és a kiegészítő bizományosi szerződés 7.3. pontja alapján.

[3] Előadta, hogy sem a Ptk. 6:94. §-a, sem egyéb jogszabály a felek szerződésére nem írt elő sem közokirati, sem teljes bizonyító erejű magánokirati formát. A perbeli szerződések az alperes nyelvtudásától függetlenül létrejöttek a felek egybehangzó akaratnyilatkozatára figyelemmel. Ha az alperes nem tud magyarul, úgy ez legfeljebb a bizományosi szerződés érvénytelenségét eredményezheti, ez esetben azonban a felek szerződése a teljesítésre figyelemmel a Ptk. 6:94. § (1) bekezdése alapján érvényessé vált.

[4] A másodlagos keresetét arra alapította, hogy a szerződés érvénytelenségét az alperes okozta azzal, hogy nem jelezte a felperesnek, hogy nem érti a perbeli okiratokat. A felperes teljesítette a szerződést, melyből az elsődleges keresettel érvényesített összegű kára keletkezett, amiért az alperes a Ptk. 6:115. § (2) bekezdése alapján kártérítési felelősséggel tartozik.

[5] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[6] Érdemi védekezésében elsődlegesen azt állította, hogy a felek között a perbeli szerződések nem jöttek létre. Az alperes ugyanis nem érti és nem beszél a magyar nyelvet, ezért a Ptk. 6:7. § (4) bekezdése alapján jognyilatkozatának érvényességéhez annak teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalása, továbbá az szükséges, hogy magából az okiratból kitűnjön, hogy annak tartalmát a tanúk egyike vagy a hitelesítő személy az alperesnek megmagyarázta. Mivel a perbeli szerződések nem felelnek meg a Ptk. 6:7. § (4) bekezdésében foglalt alaki kellékeknek, ezért az alperes szerződéses jognyilatkozatai érvénytelenek. Érvényes alperesi jognyilatkozat hiányában pedig a perbeli szerződések nem jöttek létre, azokra jogosultság nem alapítható, ezért a szerződések teljesítését a felperes nem követelheti. Ugyanezen okból nem jött létre az egyedi ügylet megkötésére szóló ügyleti megbízás sem.

[7] Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a perbeli szerződések a fentiekkel egyező okból érvénytelenek. E körben azzal is érvelt, hogy a Ptk. 6:7. § (4) bekezdése maga írja elő legalább a teljes bizonyító erejű magánokirati formát, ha a szerződő fél a magyar nyelvet nem beszél, ezért a szerződés érvénytelenségét a perbeli esetben a teljesítés elfogadása sem orvosolja. Egyebekben is vitatta a felperes keresetének jogalapját és annak összecszerűségét.

[8] A másodlagos keresettel szembeni érdemi védekezését arra alapította, hogy az alperes érvényes jognyilatkozata hiányában a szerződés nem érvénytelen, hanem létre sem jött. Hivatkozott arra is, hogy legkésőbb az ügyfélazonosítás során ki kellett volna derülnie, hogy az alperes nem tud magyarul, így fel sem merülhetett, hogy a nyelvtudása tekintetében megtéveszti a felperest.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 2.540.000 forint perköltséget, valamint külön felhívásra a Magyar Államnak 1.500.000 forint illetéket.

[10] Ítéletének indokolásában az alperes érdemi ellenkérelemére figyelemmel elsődlegesen a bizományi szerződés létrejöttét vizsgálta. A Ptk. 6:7. § (4) bekezdésének idézésével rögzítette, hogy az alperes nem ismeri a magyar nyelvet, ezért írásbeli jognyilatkozata csak abban az esetben lenne érvényes, ha az okiratból kitűnne, hogy annak tartalmát valamelyik tanú az alperesnek megmagyarázta. Megállapította, hogy a felperes által becsatolt szerződésekben ilyen nyilatkozat nincs. A Ptk. 6:58. §-a szerint a szerződés a felek kölcsönös és egybehangzó jognyilatkozata. Az alperes jognyilatkozatának hiányában csak a felperes jognyilatkozata marad, amelyet nem lehet szerződésnek minősíteni. Ebből arra a következtetésre jutott, hogy az alperes érvényes jognyilatkozatának hiányában nem a szerződés érvénytelenségét, hanem létre nem jöttét kell megállapítani. Ugyanezen alaki hiányosság miatt azt sem lehet megállapítani, hogy az alperes írásban meghatalmazta volna személyt a számlája feletti rendelkezéssel.

[11] Nem osztotta a felperes azon álláspontját sem, miszerint a felek kölcsönös teljesítésére figyelemmel a szerződés a Ptk. 6:94. § (1) bekezdése alapján a teljesített rész erejéig érvényessé vált, mivel a szerződés érvénytelenségének jogkövetkezményei nem alkalmazhatóak a létre nem jött szerződésekre. Ugyanakkor rámutatott arra is, hogy alperesi részről a bizományosi szerződés teljesítése sem állapítható meg, mivel az alperes ügyfélszámlára utalása még nem bizományosi, hanem a saját bankszámlájára adott megbízás volt. Az ezt követő – már a bizományosi szerződés alapján közölt megbízás – pedig személyl részéről érkezett a számlára, akinek azonban nem volt érvényes meghatalmazása. Mindezek alapján azt állapította meg, hogy bár az alperes befektetési célzattal utalt a felperes ügyfélszámlájára 2 x 9.992 eurót, ez azonban még nem jelenti, hogy a bizományosi szerződést és annak összes feltételét saját maga ismerte és elfogadta volna. A felperes pedig nem bizonyította, hogy az alperes a szerződésben megjelölt jognyilatkozatokat megtette. Mindezekre tekintettel a felperes elsődleges keresetét alaptalannak tartotta, mivel a felperes bizományosi szerződésből eredő igényt annak létrejötte hiányában nem érvényesíthet.

[12] A másodlagos kereset körében kiemelte, a felperes még tényelőadást sem tett arra, hogy az alperes a magyar nyelv tudását illetően melyik munkavállalóját és milyen módon tévesztette meg. Hangsúlyozta, a felperes munkavállalóinak kellett volna elvégezniük az alperes személyazonosítását, értékelniük a kockázati besorolását, és ekként nyilván rá kellett volna jönniük arra, hogy nem ismeri a magyar nyelvet. Mindezek alapján arra a megállapításra jutott, hogy nem az alperes tévesztette meg a felperest, hanem a felperes mulasztotta el a személyes kapcsolatfelvételt az alperessel, és törvényi kötelezettségei megszegése miatt nem jutott tudomására az alperes nyelvismeretének hiánya. Mindezek alapján a keresetet teljes egészében elutasította.

[13] Mellőzte a felperesnek a 38.Fpkh. 234/2020. számon folyamatban lévő eljárásban előterjesztett szakértői vélemény beszerzése iránti indítványát, és magánszakértő kirendelését, mivel a keresetet a szerződés létre nem jötte miatt utasította el, így a kereset összecszerúsége irreleváns.

[14] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljesítését, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, valamint a felperes első- és másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

[15] A másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (1) és (3) bekezdésében, míg megsértett jogszabályként a Ptk. 6:58. §-át, 6:63. § (1) bekezdését, 6:7. § (4) bekezdését, 6:94. § (1) bekezdését és a Pp. 279. § (1) bekezdését jelölte meg.

[16] Fellebbezése indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felek között nem jött létre szerződés, mivel a lefolytatott bizonyítás eredményeként a szerződés megkötésének ténye nyilvánvaló. Hangsúlyozta, a Ptk. 6:63. § (1) bekezdése alapján a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre, vagyis a szerződés létrejöttéhez a felekre, a felek joghatás kiváltására irányuló akaratára, a felek akaratának kifejezésére és a kifejezett akaratok találkozására van szükség. Ezek a szerződés megkötésének szükséges és egyben elégséges feltételei. Az elsőfokú bíróság szerződés létre nem jöttét megállapító következtetése jogilag azért téves, mert az ítélet [22] bekezdésében összekeverte a jognyilatkozat tényét (létezését) és annak érvényességét. Az elsőfokú ítélet a jognyilatkozat érvényességét vizsgálta, majd annak hiányát állapítja meg, ami nyilvánvaló dogmatikai önellentmondás. Amikor az ítélet az alperes jognyilatkozatának érvényességét vizsgálja, azzal szükségképpen rögzíti azt a tényt, hogy az alperesnek volt jognyilatkozata. Ha ugyanis még jognyilatkozata sem lett volna, akkor annak érvényességét sem vizsgálhatta volna az elsőfokú bíróság. Az pedig nem vitás, hogy az alperesnek volt akaratára, azt ki is fejezte, tehát volt jognyilatkozata. A nyelvtudás hiánya csak akkor lehet releváns, ha létezik egy jognyilatkozat, mert csak annak lehet nyelve. A Ptk. 6:7. § (4) bekezdése is egyértelműen valamely – nyilvánvalóan létező – jognyilatkozat érvénytelenségéről rendelkezik, nem pedig a jognyilatkozat nemlétezéséről. Ezért az elsőfokú bíróság azt a jogi hibát követte el, hogy amíg a szerződés esetében egyértelműen különbséget tett annak létezése és érvénytelensége között, addig a jognyilatkozatok esetében annak tényét és érvénytelenségét egynek tekintette, és az érvénytelenségéből következtetett vissza a nemlétezésre.

[17] Hangsúlyozta, a szerződés érvényessége és a szerződést létrehozó jognyilatkozatok érvényessége egymástól nem különböztethetők meg. Egyrészt a szerződés nem lehet érvénytelen, ha az azt létrehozó jognyilatkozatok hibátlanok, másrészt a jognyilatkozatok releváns hibája okozza a szerződés érvénytelenségét. A szerződés csak időben és joghatásában különböztethető meg az őt létrehozó jognyilatkozatoktól. A jogilag hibás, és ezért érvénytelen jognyilatkozat a szerződést létrehozhatja, azonban e szerződés a jognyilatkozat hibája miatt érvénytelen lesz, erre épül a Ptk. Hatodik könyvének VI. Címe. Ha tehát még az ítélet szerint is volt az alperesnek legalább érvénytelen nyilatkozata, akkor a felek között a szerződés létrejött. A szerződés létrejötte esetén vizsgálható csak annak

esetleges érvénytelensége, és ennek során értékelhető a felek nyelvtudása is a Ptk. 6:7. § (4) bekezdése alapján, ami egyértelműen az érvénytelenség jogkövetkezményét fűzi a nyelvtudás hiányához.

[18] Azt helyesen állapította meg az ítélet, hogy az alperes által aláírt okiratokon nem szerepelnek tanúk. Ha az alperes egyáltalán nem tudott magyarul, akkor szerződéses nyilatkozatai érvénytelenek. Ugyanakkor azt a nemleges tény, hogy az alperes ne tudott volna magyarul, egyáltalán nem értette, hogy mit ír alá, semmi nem bizonyítja. Az erre irányuló bizonyítás lehetetlen is volt, ami viszont nem eshet a felperes terhére. Az események egymásra épülő láncolatából nem lehet arra következtetni, hogy az alperes ne lett volna tisztában azzal, hogy mi történik, arra pedig még kevésbé, hogy szerződéses akarata se lett volna.

[19] A befektetési vállalkozásokról és az árutőzsdei szolgáltatókról, valamint az általuk végezhető tevékenységek szabályairól szóló 2007. évi CXXXVIII. törvény (Bsz.) 52. § (1) bekezdése értelmében a befektetési vállalkozás és az ügyfél közötti szerződést a befektetési vállalkozás üzletszabályzata szerint kell írásba foglalni. Ha az alperes valóban nem tudott magyarul, akkor emiatt az általa aláírt szerződések – és nem csupán az alperes szerződéses nyilatkozatai – a Ptk. 6:94. § (1) bekezdése értelmében érvénytelenek. A felek közötti szerződéses kapcsolatra azonban egyetlen jogszabály sem ír elő minősített okirati követelményeket, és ezen a Ptk. 6:7. § (4) bekezdése sem változtat, így az egyszerű okirati formában is megköthető érvényesen. Ezért alkalmazható és alkalmazandó a Ptk. 6:94. § (1) bekezdése, miszerint az alakiság megsértése miatt semmis szerződés a teljesítés elfogadásával a teljesített rész erejéig érvényessé válik. Az pedig a perben nem volt vitás, és az ítélet is rögzíti, hogy az alperes átutalt a felperes számára megnyitott számlára kétszer tízezer eurót, az általa meghatalmazott személy pedig ennek a fedezetnek a terhére kereskedett, és ennek alapján az alperes alszámláján nyereséget is jóváírtak. Ebből következően, ha a szerződések a nyelvtudás hiánya miatt érvénytelenek is lettek volna, a teljesítéssel érvényessé váltak, és kötelezik a feleket. Ha pedig a felek között van szerződéses kapcsolat, és az érvényes, akkor a felperes keresetét érdemben tovább kell vizsgálni, és az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítást a másodfokú eljárásban kell lefolytatni, vagy az elsőfokú bíróságot új eljárásra kell utasítani.

[20] A másodlagos kereset tekintetében továbbra is azt állította, hogy ha a szerződés az alperes nyelvtudásának hiánya miatt valóban érvénytelen lett volna, és az érvénytelenséget a felek a teljesítéssel nem orvosolták, akkor az érvénytelenséget az alperes okozta, aki azért a Ptk. 6:115. § (2) bekezdése szerint felel, és köteles megtéríteni az általa folytatott kereskedésből származó veszteséget. Hangsúlyozta, hogy e körben a felperesnek semmilyen további tényállítást nem kellett tennie arra, hogy az alperes kit és hogyan tévesztett meg a nyelvtudást illetően, mivel nem vitatottan az alperes egészen addig úgy járt el, mint aki tud magyarul, amíg a felperes nem követelte tőle a veszteség megtérítését. Nem tilos, hogy egy Magyarországon élő külföldi állampolgár egy külföldiul beszélő ismerőseivel menjen be egy befektetési szolgáltatóhoz, és az ő segítségével írjon ott alá szerződéses iratokat. Az aláírással történik meg az ügyfél azonosítása is, ezért az ítélet [27] bekezdése is megalapozatlan. Egyébiránt nem is az a per tárgya, hogy az alperes hogyan azonosította az alperest, hanem az, hogy a veszteséget ki viselje. Ezért az ítélet sérti a Ptk. 6:115. § (2) bekezdését is.

[21] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében – tartalma szerint – az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

[22] Kiemelte, az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és helyes az abból levont jogi következtetése is. Az elsőfokú bíróság a felperesi állítással szemben kifejezetten meggyőződött az alperes magyar nyelvtudásának hiányáról, és emiatt helyesen alkalmazta a Ptk. 6:7. § (4) bekezdésében foglaltakat. A Ptk. 6:63. § (1) bekezdése alapján a szerződés létrejöttéhez nemcsak két egybehangzó, de két érvényes jognyilatkozat szükséges. Mivel a Ptk. 6:7. § (4) bekezdése maga ír elő minősített okirati formát a magyarul nem beszélő személyek jognyilatkozatának érvényességéhez, az alperesi jognyilatkozatok érvénytelensége a Ptk. 6:94. § (1) bekezdése alapján teljesítéssel sem orvosolható. Az érvénytelenség elsődleges jogkövetkezménye az, hogy az adott jognyilatkozat nem válthat ki joghatást, amely a konkrét ügyben azt jelenti, hogy az alperes érvénytelen jognyilatkozata folytán nem jött létre a felek között szerződés. Téves a felperes fellebbezésében előadott álláspontja, mely szerint a szerződés ez esetben is létrejön, csak érvénytelenül, mivel a szerződést keletkező jognyilatkozat érvénytelensége esetén a szerződés már létre sem jön. Mindezek okán tévesen állítja a felperes azt is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében összekeverte a jognyilatkozatok létét és azok érvénytelenségét. Jogi tévedést éppen a felperes vétett, amikor nem ismerte fel, hogy a jognyilatkozat érvénytelensége folytán kiesik a két érvényes és egybehangzó jognyilatkozatból az egyik, amely miatt a szerződés létrejöttének legelemibb feltétele hiányzik.

[23] A másodlagos kereset tekintetében arra hivatkozott, hogy a felperes az ügyfél átvilágítást valójában nem végezte el, a szerződéskötés körében az alperest nem nyilatkoztatta. Ennek során ugyanis ki kellett volna derülnie, hogy az alperes nem tud magyarul. Egy adott nyelv ismeretének hiányában a megtévesztés fogalmilag kizárt, ugyanakkor e körben szabályszerűen előterjesztett és megfelelően kidolgozott kereseti kérelme a felperesnek eleve nem is volt.

[24] A fellebbezés nem alapos.

[25] A felperes fellebbezése az elsőfokú ítélet teljes egészében történő megváltoztatására és keresete teljesítésére irányult, ezért az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése.

[26] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével is egyetértett, és annak jogi indokait is nagyrészt osztotta a következők szerint.

[27] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok és egyéb peradatok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg ítéletében, hogy az alperes a magyar nyelvet nem ismeri. Hangsúlyozza e körben az ítéltábla, maga a felperes sem tett az elsőfokú bíróság felhívására határozott tényállítást arra, hogy az alperes érti a magyar nyelvet (11. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal 1. bekezdés), a magyar nyelvismeret hiányáról pedig az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállás megállapításához szükséges mértékben az alperes személyes meghallgatásakor is meggyőződött (25. sorszámú jegyzőkönyv 10. oldal). A fellebbezésben foglaltakkal szemben pedig e körben nem annak volt jelentősége, hogy az alperes tisztában volt-e azzal, hogy „mi történik”, hanem annak, hogy a szerződéskötés nyelvét nem értette. E tényből következően írásbeli jognyilatkozatának érvényességéhez a Ptk. 6:7. § (4) bekezdése alapján egyrészt az szükséges, hogy írásbeli jognyilatkozatát az ott írt feltételeknek megfelelő közokirat, vagy teljes bizonyító erejű magánokirat tartalmazza, másrészt pedig az is, hogy magából az okiratból kitűnjön, hogy annak tartalmát a tanúk egyike, vagy a hitelesítő személy a nyilatkozó félnek megmagyarázta. E két feltétel együttes szükségessége – a felperes fellebbezésben is fenntartott álláspontjával szemben – magából a jogszabály szövegéből egyértelműen következik, mivel a jogszabályi rendelkezés a jognyilatkozat érvényességének a bekezdés első mondatában foglalt okirati formán túli „további” feltételeként határozza meg a jognyilatkozat tartalmának a hitelesítő, vagy a tanúk egyike által történő megmagyarázását.

[28] Az a perben nem volt vitás, hogy az alperes jognyilatkozata a szigorúbb alakszerűségi követelményeknek (közokirat vagy teljes bizonyító erejű magánokirat) nem felelt meg, ebből következően pedig értelemszerűen annak hitelesítő, vagy az egyik tanú általi megmagyarázására sem kerülhetett sor. Mindebből az elsőfokú bíróság helyesen következtetett az alperes jognyilatkozatának érvénytelenségére.

[29] A régi Ptk. rendelkezéseitől eltérően az új Ptk. (továbbiakban Ptk.) a jognyilatkozatokat és a szerződéseket külön szabályozza, és a Ptk. 6:9. §-a csak a jognyilatkozatok hatályára, érvénytelenségére, és hatálytalanságára rendeli alkalmazni a szerződés általános szabályait, és azt is csak abban az esetben, amennyiben maga a Ptk. ettől eltérően nem rendelkezik. A Ptk. 6:7. §-a pedig az írásbeli alakhoz kötött jognyilatkozatokra külön alaki érvényességi követelményeket ír elő, kifejezetten a jognyilatkozatok – és nem a szerződés – érvénytelenségét kimondva az alaki hibában szenvedő jognyilatkozatokra. Ebből következően a felperes tévesen állította fellebbezésében, hogy a szerződés és az azt létrehozó jognyilatkozat érvényessége egymástól nem különböztethető meg.

[30] Az érvénytelen jognyilatkozat elsődleges jogkövetkezménye pedig a Ptk. 6:9. §-a és 6:108. § (1) bekezdése alapján az, hogy nem fűződik hozzá joghatás. A jognyilatkozattal elérni kívánt, célzott joghatás maga a szerződés létrejötte, azaz az érvénytelen jognyilatkozat éppen a szerződésnek, mint joghatásnak a kiváltására nem lesz alkalmas. Ezért az alaki hibában szenvedő, érvénytelen jognyilatkozat következtében a szerződés nem jön létre.

[31] Mindebből pedig az következik, hogy az alperes jognyilatkozatának érvénytelensége nem a szerződés érvénytelenségét, hanem annak létre nem jöttét eredményezi, ezért a felperesnek mind a szerződés teljesítésére alapított elsődleges, mind

pedig a Ptk. 6:115. § (2) bekezdése szerinti kártérítés iránti másodlagos keresete is alaptalan volt. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen határozott a kereset elutasításáról.

[32] A felperes hatályon kívül helyezés iránti másodlagos fellebbezési kérelme sem volt alapos, mivel a kereset jogalapjának hiányában a további bizonyítás lefolytatása sem vezethet a kereset teljesítéséhez.

[33] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

[34] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét. A másodfokú perköltség összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése alapján határozta meg, és azt a fellebbezési ellenkérelem terjedelmére és a tárgyaláson történő képviselőre figyelemmel a fellebbezési eljárásban végzett ügyvédi tevékenységgel arányosan a (6) bekezdés szerint mérsékelte. Az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 2.500.000 forint fellebbezési illetéket a felperes köteles megfizetni az államnak külön felhívásra a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2022. május 24.

dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

dr. Szentpáli Judit s. k.
Mariann s. k.

Spiegelbergerné dr. Pofonka

előadó bíró

bíró